

unde Statskassen, naar vi se den Brug, der gøres af Statskassens Medlemmer. Jeg, og jeg tror ret mange her i Salen, nære ikke den Art Forventning, som det ærede Medlem for Præsident Nits 6te Valgkreds udtalte, at naar Stigning i Statskassens Indtægter har fundet Sted, vil Regeringen lufte Statskassen op og sige: Værsgod og tag Merindtægten og brug den til almenyttige Djemed! Nej, Regeringen har anden Anvendelse derfor, og jo stærkere Stigningen bliver, desto flere Anvendelser, som ligge meget fjærnt fra de Djemed, som dette Ting sætter Pris paa, finder Regeringen derfor. Jeg tror derfor, at de Indvendinger, som ere fremsførte mod Vædringsforslaget, ikke holde Stik, med mindre man vil, at Statskassen skal vinde ganske overordentlig ved den Statteomlægning, der nu vil blive vedtaget.

Hørup: Jeg deler med det høje Ting en sikker Fornemmelse af, at Talens Tid i denne Sag og i denne Samling nu er forbi. Proceduren vil jo om ganske kort Tid være sluttet, og saa gaar denne Samlings Politik til Doms. Den gaar til Doms i første Instans. I denne Instans vil Dommen falde gunstig for de ærede Medlemmer, der have ført Sagen, thi i denne Instans ere de selv Dommere i deres egen Sag. Vi andre forbeholde os imidlertid at appellere Sagen til en højere Ret; og da er det i alt Fald ikke paa Forhaand givet, at Dommen vil falde lige saa gunstig ud for de ærede Medlemmer, thi da ere de ikke saaledes stillede, at de selv ere Dommere. Jeg vil nu oprigtig ønske, at det maa gaa dem ilde ved denne Instans. Jeg ønsker ikke dette særlig af Ordstab mod de ærede Medlemmer, thi oprigtig talt, hvis det gif dem godt, hvis det lykkedes dem at hævde den Stilling, som de nu ere slaaede ind paa, forekommer det mig, at det var en Dykke og et Gode; man nok kunde unde dem. Naar man ser hen paa, at den Stilling, de Herrer have taget, er her i Tinget at supplere Højres Mindretal op til det nødvendige Flertal, og at deres Stilling i Fremtiden overfor den danske Politik i det hele vil være uadtil i Landet at være Landstingspolitikens Fortempere, at være Jorpost og Støttepunkt for Landstinget og for en Regering, som til ethvert givet Tidspunkt repræsenterer Landstingets Politikk, denne eller en anden, saa siger jeg, at denne Stilling er en saadan, at hvis det virkelig lykkes dem at naa at saa Bekræftelse paa og Lov til at holde en saadan Stilling, er det en Dykke, man virkelig ikke behøver at misunde dem. Jeg ønsker heller ikke, at det skal gaa de Herrer ilde, for at det skal gaa mig selv særlig des bedre,

thi jeg ser jo meget vel, at hvis Følgen af den Kamp, som de nu have rejst og udfæstet os til — en Udskning, som sikkert vil blive optagen — bliver, at den Side, hvortil jeg hører, faar Befolkningen med sig, vil det kun være en relativ Sejr; vi ville jo da væsentlig kun staa der, hvor vi stod i det Djeblit, da de ærede Medlemmer forlod os, og endda kunne have en tilskæffelig byrdefuld Fremtid for os. Altsaa ønsker jeg det, hverken fordi jeg ønsker ærede Medlemmer noget ondt, eller fordi der forekommer mig for os selv at ligge i alt Fald noget stort Gode i alt Fald ikke i Djeblittet i, at Befolkningen vil slutte sig til den Side, hvortil jeg hører, men jeg ønsker det, fordi jeg skønner, at der er ingen anden Udvej. Jeg ser paa vore Forhold herhjemme saaledes, at det, vi have af virkelig, aktuel bestaaende Forfatning, er helt og holden samlet i den Modstand, der i vort Folk er imod det nuværende grundlovsstridige Regimente. Denne Modstand er alt, hvad der er af Forfatning her i Landet, der er ikke andet. Men deraf følger saa, at naar denne Modstand sprænges, brydes, splittes, lægges til Hvile, er dermed den sidste Rest af Forfatning forsvunden, og det er det, som forekommer mig vil blive Tilfældet, hvis de ærede Medlemmer paa den anden Side sejre. Saa er det forbi, ikke for bestandig forbi, thi saa længe varer det fagtens ikke, men saa vil alt være forbi for vor Levetid, for os, som leve nu. Derimod er der, hvis Befolkningen slutter sig til os, dog den Mulighed til Stede, som hele Tiden har været, og som jeg tror er vokset, naar man ser hen til Bevægelsen i vort Folk, Naar for Naar i al den Tid, vi have ført denne Kamp. Derfor skal jeg ikke spille mange Ord, saa lidt som jeg har spildt mange Tanker paa de forskellige Arter af Resultater, man tænker paa at kunne naa, thi for mig staar det saaledes, at vi have kun et Resultat at arbejde for her i Landet, og det er vor Forfatning, saa længe vi ingen have. Saa længe vi ere stillede saaledes, at Kassen er borte, at den ligger i Ministeriet, ere alle andre Resultater ikke blot ganske underordnede, men de bethde ingenting. Arbejdet for dem er kun i bedste Forstand Tidspfordriv, men naar de tage Sindene og Viljerne fra det andet, naar de give Tidsspilde, naar de sprænge Modstanden, og opløse den, saa ere de Fordærv og den største Fordærvelse, som kan ramme os i den Stilling, hvortil vi nu leve. Det vilde jeg sige, selv om de Resultater, de ærede Herrer nu skulle til at rose sig af, vare mindre flette, end de i Virkeligheden ere. Selv om de kunde siges hist og her at bringe et Fremskridt, som en og anden Del af Befolkningen